

Прихисток для старості

Різні життєві історії мають сто сорок пацієнтів Рівненського геріатричного пансіонату, що в селі Забороль Рівненського району. Тут живуть переважно літні люди з психічними розладами. Одні потрапили сюди через самотню старість – нікому було за ними доглядати, інших привезли діти, а деяких просто «підкинули», залишивши у лісочку поблизу закладу... Є тут і такі, які стали жертвами квартирних шахраїв. Щоправда, одній старенькій геріатричний пансіонат через суд «відвоював» її хатину в селі Олександрія Рівненського району. Жінка продала її, а за виручені гроші попросила керівництво замовити пам'ятники для чоловіка-небіжчика та для неї самої...

– Мене батьки привчили з дитинства з повагою ставитись до старих людей, – розповідає директор пансіонату Василь Дрозд. – Тож коли я прийняв цей заклад, пообіцяв собі зробити комфортною старість цих обділених долею людей, хоча й твердо переконаний, що, якими б хорошими не були умови тут, краще доживати віку в сім'ї, серед рідних і близьких.

Роботи у 90-і роки, відзначені труднощами з фінансуванням та харчами, для нового керівника було багато. Почав із того, що зробив огорожу навколо центру – адже поруч швидкісна траса. Це вже згодом вдалося завершити новий спальний корпус на 110 місць, де людям стало жити набагато комфортніше, благоустроїти, завітчати територію, облаштувати пральню, пробурити свердловину і встановити сучасну станцію очищення води (це було конче необхідно, оскільки вміст заліза у воді був утричі вищим від норми)...

Закінчення на с.2

– Мені тут дуже добре – наче в раю, – каже підопічна пансіонату 74-річна Антоніна Степанівна Цимбалюк, яка жила раніше у селі Мала Любаша Костопільського району і все життя пропрацювала ланковою бригади з вирощування цукрових буряків у місцевому господарстві, нагороджена орденом Трудового Червоного Прапора. – На старість я залишилась самотньою. Мені через погане здоров'я було важко давати собі раду, тож попросилась, аби взяли до пансіонату. Тут мені затишно: годують добре – я навіть усього не з'їдаю, лікарі при потребі надають медичну допомогу, є з ким поспілкуватися. Ось так і проходять дні...

Прихисток для старості

Початок на 1-й с.

– Ми підвели до пансіонату природний газ, перевели на нього котельню, після чого стало тепліше у приміщеннях, – розповідає Василь Макарович. – Причому, зробили це господарським способом, не затративши жодної копійки державних коштів. Земляні роботи виконали самі, а спецроботи зі зварювання та укладання труб – фахівці Рівненської ПМК-6. Розраховували ми з ними цукром, який отримали, обмінявши вирощені нами на п'яти гектарах цукрові буряки.

Між іншим, Василь Дрозд, коли очолив геріатричний пансіонат, почав ще й з облаштування підсобного господарства. Звернувся за допомогою до кількох керівників сільгосподарств – ті як спонсорську допомогу виділили кілька голів ВРХ, свиней... Пансіонат узяв в оренду сорок гектарів землі, поступово розжився на сільськогосподарську тех-

ніку для її обробітку, має два гектари фруктового саду. При умілому господареві, яким є Василь Дрозд, з підсобного господарства нині є дуже великий зиск і підмога для пансіонату. Бо саме завдяки цьому мають дешевші харчі для пацієнтів, а також щороку на 250-300 тисяч гривень реалізують лишків сільськогосподарської продукції власного виробництва.

Працівники пансіонату (а жодного із них не звільнив новий керівник) пригадують, як у 90-і роки бідували пацієнти: бак води плюс відро крупи – оце було й усе їхнє харчування. Нині ж людей харчують чотири рази на день, причому, меню багате на овочі, м'ясо, молоко. Не кожний з літніх людей, хто живе у сім'ї, може похвалитися таким харчуванням, тим паче за, як правило, мізерних пенсій.

– Держава на харчування виділяє на людину 6,5 гривні на день, а ми харчуємо на

11-12 гривень, – розповідає Василь Дрозд. – Якби ми купували продукти у магазинах чи на ринку, то їжа обходилася б у 30-35 гривень. А так за рахунок власного підсобного господарства кілограм м'яса обходиться нам у 20 гривень, літр молока – 90 копійок, а буханка хліба, яку випікаємо на власній пекарні і з власного борошна, – 70 копійок. До речі, щороку збираємо близько ста тонн зерна, три норми картоплі, маємо непогані врожаї овочів, одержуємо півтори норми молока. Тож навіть лишки картоплі продавали іншим інтернатам для літніх людей, молока – дитсадкам, а капустою допомагали Рівненській районній лікарні, яка в свою чергу віддячує за це оглядом та медичною допомогою для наших пацієнтів. З власного саду сушимо фрукти, а взимку варимо з них корисні для літніх людей компоти.

– Тепер актуальним є питання організації дозвілля пацієнтів, – розповідає Василь Дрозд. – Крім різних

Директор Рівненського геріатричного пансіонату Василь Дрозд демонструє обладнання станції очистки води.

Фото Євген ЦИМБАЛЮКА

гуртків, вони мають змогу подивитися телепередачі, пограти у шахи, шашки, почитати книжки. А нещодавно організували хор ветеранів, бо знайшлися серед наших пацієнтів і музиканти, і колишні культпрацівники. Хор «гастролює» по інших інтернатах для літніх людей, даруючи їм радість.

– Схоже, живете без проблем? – запитую в директора.

– Та ні, як же без них? – жартує Василь Дрозд. – Крім щоденних клопотів, перейма-

юю тим, як провести капітальний ремонт приміщень, яким по дев'яносто років. У зв'язку з економічною кризою коштів на це держава не виділила. Але ми потихеньку постараємось власними силами вирішити цю проблему.

До речі, за досвідом у Рівненський геріатричний пансіонат їдуть фахівці соціальної сфери з Волинської, Івано-Франківської, Закарпатської, Львівської областей.

Олександра ЮРКОВА